

— Но само на главата! Азъ даже това и не забѣлѣжихъ. Да си отиваме дѣще.

Овцата и агнето отминжли нататѣкъ да пасжтъ.

* * *

— Ква, ква, ква! заграчила една патица и клатейки се налѣво, надѣсно, доближила се до сухата трѣва и наченжала да разгледва краката на Тоша.

— Прѣститѣ му не сж съединени съ ципа, рекла патицата, — на дали може хубаво да плува.

Да, не може да плува, рекла Грозданка.

— Тѣй! А моитѣ патенца много дрбрѣ плуватъ, гордѣливо отговорила патицата и трѣгнжала къмъ рѣката.

* * *

— Чипъ! чипъ! чипъ! зачула въ това врѣме Грозданка. Повдигнжала очи и съгледала едно орѣхче, което прѣхвъркнжло откъмъ рѣката и дошло, та кацнжло на побитата до стрѣхата на плѣвника вила и наченжло да разгледва дѣтето.

— Какви пѣсни знае вашето дѣте? попитало орѣхчето.

— Че никакви, отговорила Грозданка; — то е още малко.

— Това било малко!? зачудило се орѣхчето. — Моитѣ птиченца сж много-много по-малки, а отдавна вече пѣжтъ . . . Но кажи ми, моме, имали вашето дѣте хубави перя?

— И перя нѣма.

— Тю, за нищо го не бива! извикало орѣхчето и отлетѣло.

* * *

— Клокъ, клокъ, клокъ! — Пи, пи, пи! по-